

KURPIEL (2) *sb m*

N sg kurpi(e)l (2).

Sł stp brak, Sł stp nazw os notuje, Cn brak, Linde XVII w.; poza tym XVIII w. w innym znaczeniu.

Prymitywne obuwie chłopskie z niewyprawionej skóry lub łyka, sięgające do kostek, na drewnianej podeszwie; pero Mymer¹, BartBydg (2) : Pero. Bundfchueh, Kurpiel. Mymer¹ [31²]; Pero, dicitur quoddam calciamentum rusticorum, amplum et altum, curp vel curpyel BartBydg 112.

Synonimy cf KURP.

Cf KURP

JB